

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 2118012534
Dátum vydania rozhodnutia: 25. augusta 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2118012534.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného K. I. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného K. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 1. augusta 2019, sp. zn. 5To/26/2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. I. odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 4. decembra 2018, sp. zn. 9T/74/2018 bol obvinený K. I. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

- v presne nezistenom čase, mieste a presne neustáleným protiprávnym spôsobom si zadovážil, predával omamné a psychotropné látky a následne až do približne 05.45 hodiny dňa 24. apríla 2018 v K. na G. ulici číslo XXXX/X v byte č. XX na X. poschodí - X. podlaží, v ktorom býval na základe zmluvy o nájme, a v uzamknutej plechovej pivnici označenej číslom XX patriacej k bytu a nachádzajúcej sa v pivničných priestoroch bytového domu, mal v neoprávnenej držbe a tak prechovával
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 697 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 59,7 % hmotnostného, obsahujúce 416 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 27,88 Eur,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 701 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 61,1 % hmotnostného, obsahujúce 428 mg absolútneho metamfetamínu, v hodnote 28,04 Eur,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 738 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 62,8 % hmotnostného, obsahujúce 463 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 29,52 Eur,
- 16 kusov plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom spolu 11693 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 62,1 % hmotnostného, obsahujúce 7261 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 467, 72 Eur,
- zatvorenú plastovú injekčnú striekačku s obsahom 15 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 13,2 % hmotnostného, obsahujúcu 2 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 0,60 Eur,
- plastovú injekčnú striekačku so zvyškami metamfetamínu s hmotnosťou 3 mg,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 215 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 21,2 % hmotnostného, obsahujúce 46 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 8,60 Eur,
- plastové vrečko s obsahom sušeného konope (Cannabis) s hmotnosťou 308 mg a priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 10,2 % hmotnostného, obsahujúce 31 mg účinnej látky tetrahydrokanabinol, v hodnote 3,08 Eur,

ktoré psychotropné a omamné látky uschovával v priestoroch bytu a to v chladničke vložené v papierovej škatuľke s nápisom Reasec a ďalšie zabalené v rolke toaletného papiera, v ľavom vrečku vesty zavesenej v skrini v obývačke, v čiernej textilnej taške na stolíku v obývačke, v šedej mikine zavesenej na vešiaku v chodbe bytu, ďalej

- 8 kusov plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom spolu 6998 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 21,0 % hmotnostného, obsahujúce 1470 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 279,92 Eur,
- 4 kusy plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom spolu 3350 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 11,2 % hmotnostného, obsahujúce 375 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 134,- Eur,
- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 911 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 17,3 % hmotnostného, obsahujúce 158 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote 36,44 Eur, ktoré psychotropné látky uschovával v priestoroch pivnice v igelitovej taške a vložené v plastových dózach,

pričom v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené do I. skupiny omamných látok a účinná látka tetrahydrokanabinol je zaradený do I. skupiny psychotropných látok, kedy plastové vrecká s metamfetamínom po výzve dobrovoľne vydal príslušníkom Policajného zboru, plastové injekčné striekačky, jedno plastové vrečko s metamfetamínom (215 mg) a plastové vrečko so sušenou rastlinou rodu Cannabis boli nájdené a zaistené pri domovej prehliadke, ktorá bola vykonaná na základe príkazu Okresného súdu Trnava, sp. zn. OSTT-V-164-1/2018 zo dňa 23.4.2018 podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku,

obvinený skutok spáchal napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/60/2008 zo dňa 25.11.2008, v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava, sp. zn. 6To/91/2008 zo dňa 29.01.2009, odsúdený za pokračovací zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/60/2008 zo dňa 03.09.2013 právoplatným dňa 03.09.2013 bol odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia

slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona uložil okresný súd obvinenému aj trest prepadnutia vecí použitých na spáchanie trestného činu podrobne uvedených vo výrokovej časti vyššie označeného rozsudku súdu prvého stupňa a vecí získaných trestným činom - finančných prostriedkov vo výške 4.600,- Eur, pričom vlastníkom všetkých prepadnutých vecí sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stal štát. Obvinenému okresný súd ďalej podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov, vrátane povinností podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona, a to po prepustení z výkonu trestu odňatia oznamovať údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát v kalendárnom mesiaci u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode svojho bydliska a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 1. augusta 2019, sp. zn. 5To/26/2019 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, advokáta so sídlom v Trnave, Teodora Tekela 23, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že v rámci konania pred odvolacím súdom podal 9. mája 2019 a 25. júna 2019 dva návrhy na odňatie jeho trestnej veci Krajskému súdu v Trnave a jej prikázanie Krajskému súdu v Bratislave podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorých doteraz Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, napriek tomu Krajský súd v Trnave v prejednávanej veci konal a rozhodol ako nepríslušný súd, keďže príslušným sa mohol, podľa názoru dovolateľa, stať až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o návrhu obvineného podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. Na podporu svojej argumentácie poukázal dovolateľ na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Ndt/2/2011 a sp. zn. 1Tdo/16/2015. Vyššie popísaným postupom krajského súdu bolo, podľa názoru dovolateľa, porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom, pričom nie je ani zrejmé, či vo veci rozhodol príslušný súd, a preto je potrebné vychádzať zo záveru, že vo veci rozhodol súd nepríslušný. Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dovolanie obvineného opiera, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil vyššie označené uznesenie krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku tomuto súdu prikázal, aby trestnú vec obvineného v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“). V podanom vyjadrení prokurátor v uviedol, že krajský súd sa s opakovaným návrhom obvineného na odňatie a prikázanie jeho veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku v štádiu konania a rozhodovania o riadnom opravnom prostriedku vysporiadal konštatujúc, že zdôvodnenie návrhu na delegáciu prejednávanej trestnej veci hospodárnosťou a nemožnosťou efektívneho konania z dôvodu častého hlásenia nebezpečenstva nástražných systémov v budove súdu nie je právne relevantné, pričom žiadny iný dôležitý dôvod na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku z návrhu obvineného nevyplýva. Preto, podľa názoru prokurátora, v prejednávanej veci rozhodoval vecne a miestne príslušný súd a v štádiu odvolacieho konania nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2

Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok proti výroku o treste (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd zistenú chybu podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu. (Primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

Z vyššie uvedeného je teda zrejme, že úlohou dovolateľa zastúpeného obhajcom je v podanom dovolaní vecne vyšpecifikovať chyby, ktoré vyčíta napadnutému rozhodnutiu prípadne aj konaniu tomu rozhodnutiu predchádzajúcemu, pričom ich správne podradenie pod príslušný dovolací dôvod je už vecou dovolacieho súdu.

V prejednávanej veci obvinený oprel podané dovolanie o ním tvrdenú vecne špecifikovanú chybu spočívajúcu v tom, že vo veci mal rozhodnúť nepríslušný krajský súd, pretože pred svojím rozhodnutím nevyčkal za rozhodnutím najvyššieho súdu o návrhu obvineného na odňatie a prikázanie jeho veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, navyše najvyššiemu súdu dotknutý návrh ani nepredložil.

Takto konkrétne vecne špecifikovanú chybu podradil dovolateľ v podanom dovolaní pod dva dovolacie dôvody vyplývajúce z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) a zároveň písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V tejto súvislosti sa žiada vo všeobecnosti uviesť, že aj keď skutočnosť spočívajúca v tom, že vo veci rozhodol nepríslušný súd, by mohla mať určitý dosah aj na právo obvineného na obhajobu, ide o špecifický dovolací dôvod, výslovne vyjadrený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (vo veci rozhodol nepríslušný súd), ktorý je k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu špeciality, preto je súčasné použitie oboch týchto dovolacích dôvodov súčasne vylúčené a v takejto situácii je potom na mieste použité ustanovenia, ktoré obvineným namietajú chybu výslovne popisuje, teda ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Z predloženého spisu je ďalej zrejmé, že okresný súd rozhodol o vine a treste obvineného na hlavnom pojednávaní konanom 4. decembra 2018 potom, čo dovolateľ vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe po poučení podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku o neodvolateľnosti takéhoto vyhlásenia, jeho nenapadnuteľnosti odvolaním a dovolaním len podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že okresný súd takéto vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal.

To potom ale znamená, že obvinený nie je oprávnenou osobou na podanie dovolania proti výroku o vine, pretože za vyššie popísanej situácie môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku len minister spravodlivosti. Ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku a ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno totiž vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1 a ods. 2 a § 372 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku. V zmysle uvedeného, proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku) dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku] - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 12/2017.

Vyššie uvedené obmedzenie sa však nevzťahuje na výrok o treste, voči ktorému obvinený podal odvolanie, a voči ktorému môže podať aj dovolanie z hociktorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Obvinený, ako to už bolo vyššie opakovane uvedené, podal v prejednávanej veci dovolanie z dôvodu, že vo veci rozhodol nepríslušný krajský súd, pretože pred svojím rozhodnutím nevyčkal za rozhodnutím najvyššieho súdu o návrhu obvineného na odňatie a prikázanie jeho veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, navyše najvyššiemu súdu dotknutý návrh ani nepredložil, pritom príslušným súdom sa podľa názoru obvineného mohol stať až potom, čo by o dotknutom návrhu rozhodol najvyšší súd.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Podľa názoru najvyššieho súdu dôležité dôvody pre odňatie veci a jej prikázanie inému súdu je najvyšší súd oprávnený posudzovať autonómne (analogicky stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 15/2017).

Obvinený vo svojom opakovanom návrhu na odňatie a prikázanie jeho veci dôvodil hospodárnosťou konania namietajúc, že Krajský súd v Trnave nemôže v jeho veci efektívne konať z dôvodu častého

hlásenia nebezpečenstva nástražných systémov v budove súdu. Iný dôležitý dôvod obvinený neuviedol a nevyplýva ani zo spisu.

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

V prvom rade najvyšší súd v tejto súvislosti vo všeobecnej rovine pripomína, že odňatie veci príslušnému súdu a jej prikázanie inému (inak miestne nepríslušnému) súdu je opatrením výnimočným, pretože predstavuje prielom do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva, že nikto nemôže byť odňatý jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

A aj keď slovné spojenie „dôležité dôvody“ nie je zákonom presne vymedzené, práve vzhľadom na výnimočnosť takéhoto postupu je potrebné nimi rozumieť existenciu takých dôvodov, ktoré v konkrétnej trestnej veci lepšie zabezpečia uplatnenie základných zásad trestného konania prostredníctvom súdu, ktorému je vec delegovaná. Za takýto dôležitý dôvod je vo všeobecnosti možné považovať aj hospodárnosť konania, avšak aby opodstatňoval odňatie veci príslušnému súdu a jej prikázanie súdu inak nepríslušnému, musí sa opierať o konkrétne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že iný, inak nepríslušný súd, bude mať možnosť lepšie zabezpečiť, ako to už bolo uvedené, uplatnenie základných zásad trestného konania. Takéto konkrétne dôvody obvinený v prejednávanej veci neuviedol.

Z predloženého spisu je zjavné, že počas odvolacieho konania bolo verejné zasadnutie nariadené za účelom prejednávania odvolania obvineného na 6. júna 2019 odročené z obvineným naznačeného dôvodu raz. Išlo teda o ojedinelú udalosť, ktorá významným spôsobom konanie v prejednávanej veci nepredĺžila. V žiadnom prípade preto nebolo možné dospieť k záveru, že by táto ojedinelá udalosť spôsobila takú prekážku, ktorá by bránila Krajskému súdu v Trnave efektívne konať. Navyše hlásenia o nebezpečenstve nástražných systémov v budove súdu sa pravidelne s väčšími, či menšími časovými odstupmi, vyskytujú v zásade na všetkých súdoch naprieč celou Slovenskou republikou, preto takýto argument v žiadnom prípade dôležitým dôvodom pre odňatie veci obvineného Krajskému súdu v Trnave a jej prikázanie Krajskému súdu v Bratislave nie je. O opodstatnenosti tohto záveru napokon svedčí aj skutočnosť, že Krajský súd v Trnave o odvolaní obvineného následne v relatívne krátkom čase, a to 1. augusta 2019 rozhodol (verejné zasadnutie medzitým nariadené na 27. júna 2019 bolo odročené z dôvodu kolízie pojednávania na strane obhajcu).

Dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku by bol pritom naplnený až v prípade, že by v dotknutej veci skutočne rozhodoval nepríslušný súd, a to (s ohľadom na námietky obvineného) súd, vo vzťahu ku ktorému by reálne existoval konkrétny dôležitý dôvod, pre ktorý by mala byť vec dovolateľa tomuto súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa. Len nedodržanie procesného postupu pri rozhodovaní o podanom návrhu na odňatie a prikázanie veci v prípade neexistencie žiadneho dôležitého dôvodu, pre ktorý by bolo naozaj potrebné vec príslušnému súdu odňať a prikázať ju inému súdu toho istého druhu a stupňa, žiadnym dovolacím dôvodom nie je, a to tak s ohľadom na vymedzenie dovolacích dôvodov v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj s ohľadom na už vyššie uvedené úvahy spočívajúce v tom, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok majúci za následok zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov nastolených právoplatným rozhodnutím súdu je určený na nápravu len tých najzávažnejších chýb majúcich zásadný materiálny dopad na práva a postavenie obvineného.

Len nedodržanie procesného postupu súdu pri rozhodovaní o čiastkovej procesnej otázke, teda nie vo veci samej, bez reálneho materiálneho dopadu na práva a postavenie obvineného, nepredstavuje tak závažnú chybu, ktorú by bolo potrebné naprávať zásahom do právnej istoty a stability právnych vzťahov založených právoplatným, teda v zásade nezmeniteľným súdnym rozhodnutím.

Napokon tým, že krajský súd o odvolaní obvineného 1. augusta 2019 právoplatne rozhodol, odpadol jediný dôvod, o ktorý obvinený svoj návrh na odňatie a prikázanie veci opieral (nemožnosť efektívne konať).

V tejto súvislosti je potom potrebné ešte poukázať na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 52/2013, podľa ktorého dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku. Preto dovolací súd také dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že obvinený vo svojom návrhu na odňatie a prikázanie veci neuviedol žiaden dôležitý dôvod, ktorý by takéto odňatie a prikázanie opodstatňoval, ani zistenie nesprávneho postupu krajského súdu v konaní o takomto návrhu by nemohlo viesť k zmene napadnutého rozhodnutia.

Preto aj keď postup Krajského súdu v Trnave nebol správny a krajský súd mal návrh obvineného na odňatie a prikázanie jeho veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku najvyššiemu súdu predložiť a vyčkať za jeho rozhodnutím, a to ešte pred rozhodnutím o odvolaní obvineného, jeho postup nemal žiaden materiálny dopad a tým ani zásadný vplyv na práva a postavenie obvineného.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní poukazyval na ním označené rozhodnutia najvyššieho súdu, k tomu sa žiada uviesť, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Ndt/2/2011 sa na v prejednávanej veci riešenú situáciu ani nevzťahuje a rozhodnutie sp. zn. 1Tdo/16/2017 predstavuje ojedinelé rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré s ohľadom na vyššie uvedenú argumentáciu nie je na prejednávany prípad použiteľné.

A už len pre úplnosť, pretože obvinený videl v ním namietanej chybe konania aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd nad rámec uvedeného len dodáva, že napokon naposledy označený dovolací dôvod [podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je naplnený len, ak právo obvineného na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom. Vzhľadom na to, že pochybenie krajského súdu, ako to už bolo vyššie niekoľkokrát uvedené, nemalo žiaden materiálny dopad na práva obvineného, nemohlo z tohto dôvodu naplniť ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného K. I. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

